

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.657 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2009 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hen ter kennis gebracht op 13 februari 2009 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C FRERE, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Boliviaanse nationaliteit verklaren sinds 2004 in België te verblijven.

Op 15 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 7 januari 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 februari 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sedert 2004 in België zou verblijven, problemen zou hebben in land van herkomst, er geen toekomst meer zouden hebben, familie in België hebben wonen, geïntegreerd zouden zijn en Nederlands spreken, de kinderen hier naar school gaan, vrienden hebben gemaakt, geen enkele binding meer zouden hebben met land van herkomst, nooit in aanraking zouden geweest zijn met het gerecht, werkbereid zouden zijn, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkenen verklaren sedert 2004 in België te zijn, zonder dat zij geprobeerd hebben om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9§3 en dit meer dan 3 jaar na hun binnenkomst. Aldus hebben betrokkenen gedurende meer dan 3 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoekers zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie hebben gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie zijn gebleven, zodat zij zelf aan de oorsprong liggen van de schade waarop zij zich beroepen. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Het gegeven dat betrokkenen nooit in aanraking zijn geweest met het gerecht is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Wat betreft het feit dat betrokkenen problemen zouden gekend hebben in hun land van herkomst; zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen het schoolbezoek van hun kinderen doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf.

Betrokkenen beweren dat zij geen enkele binding meer zouden hebben met hun land van herkomst. Zij leggen hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven.

Wat betreft het feit dat betrokkenen familie hebben in België; betrokkenen verklaren niet waarom het feit dat zij hier familie wonen hebben op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk zou zijn om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het aangehaalde art.3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van cassatie gesteld heeft dat art.3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending van art.2 van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Niets verhindert betrokkenen zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2009 gericht aan eerste verzoeker is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

De kinderen dienen te vergezellen."

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2009 gericht aan tweede verzoekster is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

De kinderen dienen te vergezellen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

«1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet (Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Dat inderdaad moet opgemerkt worden dat voornoemd bevelen niet conform zijn art. 62 van de Vreemdelingenwet en evenmin aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarin vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Dat inderdaad de motivering teruggebracht is op amper 2 lijnen.

Dat het uiteraard onmogelijk is een dergelijk belangrijke beslissing met dergelijk verregaande gevolgen, nl. een individu met zijn of haar hele gezin te verwijderen na een verblijf van meer dan 5 jaar zonder enig element waaruit blijkt dat de openbare orde in gevaar zou zijn gebracht of zou kunnen worden gebracht, terdege te motiveren op amper twee lijntjes met vermelding van de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze is gestoeld.

Verweerder beperkt er zich toe een stijlformule te vermelden zonder verdere specifieke elementen.»

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij niet afzonderlijk op dit eerste middel.

2.1.3. In hun repliekmemoire stellen verzoekers dat zij uitgaan van de bestaande situatie terwijl verwerende partij deze bestaande situatie negeert. Het is volgens verzoekers evident dat elk probleem dient opgelost te worden in functie van de situatie zoals die zich voordoet op het ogenblik dat het probleem zich manifesteert en verwerende partij is daar volgens hen blind voor.

2.1.4. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers dit eerste middel enkel aanvoeren tegen de tweede en derde bestreden beslissingen, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden bevelen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, ze zijn immers niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoekers maken in hun verzoekschrift of repliekmemoorie niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Deze motieven zijn tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoekers kritiek uiten op de inhoud van de bestreden beslissingen, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de tweede en derde bestreden beslissingen bestaat erin dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat ze niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het onmogelijk is om een *“dergelijke belangrijke beslissing met dergelijk verregaande gevolgen, nl. een individu met zijn of haar hele gezin te verwijderen na een verblijf van meer dan 5 jaar zonder enig element waaruit blijkt dat de openbare orde in gevaar zou zijn gebracht of zou kunnen worden gebracht, terdege te motiveren op amper twee lijntjes met vermelding van de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze is gestoeld.”*

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel bedoeld wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen zodat de motivering van “amper” twee lijntjes ruimschoots voldoende is. Bovendien merkt de Raad op dat met een dergelijke vaststelling de verwerende partij geenszins uitspraak doet over het feit dat de openbare orde in gevaar zou zijn gebracht of zou kunnen worden gebracht.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden. De tweede en derde bestreden beslissingen zijn niet op kennelijk onredelijke wijze tot stand gekomen.

Er wordt nogmaals opgemerkt dat verzoekers het motief niet betwisten dat in de bestreden beslissingen wordt vermeld.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...).”

Verzoekers zetten niet uiteen hoe de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden. Verzoekers betwisten immers niet dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en dat ze niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum. De schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan daarom niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

«2. Schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de algemene motiveringsverplichting en de rechten van verdediging.

a. Verzoekers zouden een aanvraag moeten indienen in de ambassade van hun verblijf.

België beschikt niet over een ambassade of een consulaat in Bolivië.

Er is enkel sprake van een bureau voor ontwikkelingssamenwerking in La Paz.

Het is niet duidelijk of dit bureau juridisch en feitelijk bevoegd is om een visumaanvraag te behandelen en te honoreren.

Anderzijds bestaat het gezin thans uit vier personen waaronder een tweeling van 10 jaar.

De vraag stelt zich of het realistisch is voor het gezin met twee kinderen naar de andere kant van de wereld terug te sturen om daar een verblijf aan te vragen voor een land waar zij reeds verblijven.

De kinderen gaan hier naar school.

Het is evident dat een verblijf voor een onbepaalde periode een onderbreking in deze opleiding zal veroorzaken die niet in verhouding staat tot het gewenste effect dat men kan bekomen door zelf naar Zuid-Amerika terug te gaan.

Een verwijdering van hun schoolomgeving kan alleen maar nefaste gevolgen hebben zodat de getroffen beslissing buiten elke proportie is (cfr. vierde middel).

De getroffen beslissing gaat hier manifest tegen in.

b. Verzoeker verwijst eveneens naar het regeerakkoord van Letorme I waarin duidelijk gestipuleerd werd dat een mogelijke tewerkstelling een regularisatie kon ondersteunen.

Verzoeker heeft gewezen op het feit dat een tewerkstelling geen enkel probleem zou opleveren en terzake de nodige stukken gevoegd.

Verweerder heeft hierover met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Dit houdt niet alleen een schending in van de motiveringsverplichting maar enerzijds van het gewekte vertrouwen en aldus een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.»

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekers sinds 2004 illegaal in het Rijk verblijven en tot mei 2007 nooit enige inspanning hebben geleverd om hun verblijf te regulariseren. Illegaal verblijf is een misdrijf waaruit bezwaarlijk rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie. De overheid kan niet verantwoordelijk worden geacht voor het feit dat verzoekers ervoor gekozen hebben om hun leven uit te bouwen in een volstrekt precaire situatie. Verzoekers zijn dan ook geheel zelf verantwoordelijk voor de nadelige gevolgen die zij menen te ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij zeer duidelijk op welke gronden de aanvraag werd geweigerd zodat verzoekers met kennis van zaken konden oordelen of het zinvol was om een beroep in te stellen tegen deze beslissing.

2.2.3. In hun repliekmemoire stellen verzoekers dat zij volharden in het middel zoals weergegeven in het verzoekschrift.

2.2.4. In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene motiveringsverplichting.

Verzoekers uiten in hun verzoekschrift kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij

de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te

verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende buitengewone omstandigheden aan:

"Mijn cliënten zijn van Boliviaanse nationaliteit.

Zij hebben evenwel werkelijk problemen gekend in het thuisland en zijn niet voor niets op vrij jeugdige leeftijd met twee kleine kinderen naar België gekomen.

In het thuisland was er voor hen geen enkele toekomst meer en dienden zij het land te verlaten om nog een zeker menswaardig leven te bekomen.

Familieleden die intussen een legaal verblijf hebben bekomen in België, zijn hen hierin voorgegaan.

Met dit voorbeeld voor ogen hebben zij de overtocht gemaakt en zijn in 2004 in België aangekomen.

Thans verblijven zij hier meer dan 3 jaar.

Hun twee kinderen lopen school in E.

Zij hebben geen enkele binding meer met het thuisland.

Intussen heeft het ganse gezin zich hier reeds behoorlijk goed geïntegreerd.

De bijgaande attesten spreken voor zichzelf.

Gedurende hun verblijf in België zijn zij niet blijven stilzitten maar hebben waar het mogelijk was, school gelopen om de Nederlandse taal aan te leren.

Anderzijds zijn zij bijzonder vlot in de sociale omgang en hebben aldus veel vrienden gemaakt.

Ook vrijwilligerswerk schrikt hen niet af.

Zij zijn niet te beroerd om hulp te bieden waar deze nodig is en zijn reeds diverse malen tussengekomen bij verhoren van bepaalde personen teneinde als tolk te fungeren.

Zij hebben dit steeds in volle overtuiging en totaal onbaatzuchtig gedaan.

De verklaringen desbetreffende die ten exemplatieve en niet ten limitatieve titel worden voorgelegd laten hierover geen twijfel bestaan.

Wellicht is het dan ook onnodig te moeten stellen dat zij nooit met het gerecht in aanraking zijn gekomen en van onberispelijk gedrag zijn.

Terzake kunnen de nodige navorsingen worden uitgevoerd en verzoekers beklemtonen thans reeds dat zij zich aan alle verdere onderzoeksdaden zullen onderwerpen, mits zij uiteraard in functie staan van huidig verzoek.

Verzoekers wensen ook nog aan te stippen dat zij steeds op hetzelfde adres hebben gewoond, hetgeen uiteraard eveneens een aanduiding is dat we te maken hebben met een standvastige mensen die zich kunnen stellen in hun situatie en die het nodige geduld kunnen uitoefenen.

Van enige wispelturigheid kan in hunnen hoofde dan ook geen sprake zijn.

Anderzijds wensen verzoekers toch te beklemtonen dat de beide kinderen school lopen in E. en dat zij uitsluitend in contact zijn gekomen met Belgen zodat het uiteraard een totale ommezwaai zou zijn mochten deze kinderen terug gestuurd worden naar een land waarvan dan toch geweten is dat de voorzieningen en zeker t.a.v. kinderen alles behalve is.

Hier hebben zij hun eerste passen gezet en hebben zij hun eerste taal geleerd.

Hier hebben zij alles geleerd wat een kind van hun leeftijd moet leren, hetgeen zeker niet het geval zou zijn geweest in het thuisland.

Het is evident dat een opleiding in het land waar de kinderen reeds jaren verblijven in het belang is van dit kind.

Dit op zichzelf zou reeds, in toepassing van art. 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, een voldoende element kunnen zijn om mijn verzoekers een verder verblijf toe te staan.

Inderdaad, een andere beslissing nemen zou manifest indruisen tegen deze artikelen van het verdrag nu het kind aldus onttrokken zou worden aan een omgeving en opvoeding - opleiding die voor hem/haar enkel positieve gevolgen kan hebben.

De belangen van de kinderen zijn in deze zaak primordiaal en het is duidelijk dat een verwijdering van deze kinderen wellicht nefaste gevolgen zal hebben voor hun verdere ontwikkeling.

Zoals reeds gezegd hebben ook verzoekers hebben school gelopen in België en spreken reeds vlot Nederlands.

Verzoeker kan onmiddellijk aan de slag indien hij over de nodige documenten beschikt (stuk 5).

Ook dit is een positief element in dit dossier.

Zij zijn helemaal niet van plan om te profiteren van een sociaal opvangnet dat in België is gecreëerd maar zijn zelf bereid om dit sociaal stelsel te helpen dragen en verder in stand te houden door reguliere arbeid.

Uiteraard is verzoeker volkomen akkoord dat een eventuele positieve beslissing afhankelijk zou worden gemaakt van een effectieve tewerkstelling.

Zij vragen dan ook overeenkomstig artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet machtiging om hier te kunnen verblijven.

Dat zij dit overeenkomstig art. 9.3 van de Vreemdelingenwet vragen, is uiteraard maar normaal nu zij thans ook niet de middelen hebben om dit in het thuisland aan te vragen en dit laatste trouwens ook indruist tegen de inhoud van dit verzoek.

Vooreerst beschikken zij thans niet over de nodige materiële middelen om een aanvraag in het thuisland in te dienen en kunnen zij dit trouwens ook niet nu zij hiervoor het land dienen binnen te komen.

Het is evident dat dit praktisch niet kan met twee kleine kinderen.

Een reis naar de andere kant van de wereld met twee kleine kinderen om een aanvraag in te dienen die evengoed ook op basis van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend en die in se hetzelfde doel voor ogen heeft, zou weinig logisch zijn.

Ik meen dan ook dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die mijn cliënten moeten toelaten een aanvraag overeenkomstig art. 9.3 van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Mag ik vragen dit verzoek dan ook in overweging te nemen en mijn verzoekers een verder verblijf toe te staan overeenkomstig art. 13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980?

Ik meen dat dit in de huidige omstandigheden niets te veel gevraagd is."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten ten eerste kritiek op de motivering van de bestreden beslissing, daar zij de aanvraag om machtiging tot verblijf zouden moeten doen in de ambassade van hun verblijfplaats. Zij stellen in hun verzoekschrift dat België in Bolivia niet beschikt over een ambassade of een consulaat en dat er enkel sprake is van een bureau voor ontwikkelingssamenwerking in La Paz. Het is verzoekers niet duidelijk of dit bureau juridisch en feitelijk bevoegd is om een visumaanvraag te behandelen en te honoreren.

Na grondige lezing van het administratief dossier en meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers merkt de Raad op dat verzoekers dit gegeven in hun aanvraag niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid zodat verwerende partij hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Bolivia niet tot gevolg heeft dat Boliviaanse onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar hun gezin waarvan er twee schoolgaande kinderen zijn en dat het onrealistisch zou zijn hen naar de andere kant van de wereld te sturen om daar een verblijf aan te vragen voor een land waar zij reeds verblijven, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd.

Wat betreft de verwijzing van verzoekers naar hun schoolgaande kinderen, antwoordde verwerende partij het volgende in de bestreden beslissing: *"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen het schoolbezoek van hun kinderen doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf."*

Er dient op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid te stellen dat *“betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs dat niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen het schoolbezoek van hun kinderen doelbewust laten plaatsvinden in illegaal verblijf.”*

Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar ze in hun verzoekschrift stellen dat het onrealistisch zou zijn om een *“gezin met twee kinderen naar de andere kant van de wereld terug te sturen om daar een verblijf aan te vragen voor het land waar zij reeds verblijven. De kinderen gaan hier naar school. Het is evident dat een verblijf voor een onbepaalde periode een onderbreking in deze opleiding zal veroorzaken die niet in verhouding staat tot het gewenste effect dan men kan bekomen door zelf naar Zuid-Amerika terug te gaan. Een verwijdering van hun schoolomgeving kan alleen maar nefaste gevolgen hebben zodat de getroffen beslissing buiten elke proportie is.”*

Verzoekers maken met hun betoog in hun verzoekschrift op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid en op zorgvuldige wijze tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achtte om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet op zorgvuldige en redelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoekers stellen dat de getroffen beslissing buiten elke proportie is en dus in vage bewoordingen lijken te verwijzen naar het proportionaliteitsbeginsel wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu gelet op het bovenstaande niet het geval is. Evenmin wordt aldus de schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

In een tweede onderdeel van het tweede middel verwijzen verzoekers naar het regeerakkoord van Leterme I waarin duidelijk gestipuleerd werd dat een mogelijke tewerkstelling een regularisatie kon ondersteunen, hetgeen voor verzoeker geen probleem zou zijn en waarvan hij de nodige stukken bij zijn aanvraag heeft toegevoegd. Verwerende partij heeft hierover geen woord gerept in de bestreden beslissing en verzoekers menen dan ook dat dit niet alleen een schending van de motiveringsverplichting inhoudt maar ook de schending van het gewekte vertrouwen en aldus een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu dienden verzoekers op 15 mei 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 7 januari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers in hun concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen hebben van de verwerende partij. Evenmin tonen verzoekers dit aan. Ook tonen verzoekers geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. Betreffende de verwijzing naar het regeerakkoord van Letorme I stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht heeft. Voorts wordt erop gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch een juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

In de bestreden beslissing antwoordt verwerende partij wel degelijk op de eventuele tewerkstelling van verzoeker. Er wordt gewezen op het feit dat de omstandigheid dat verzoeker werkbereid zou zijn, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, steunt de bestreden beslissing op afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven die de beslissing schragen. De schending van de motiveringsplicht kan dus niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van de rechten van de verdediging niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666, RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Het middel, wat betreft de schending van de rechten van verdediging, is onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate het onontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“3. Schending van art. 8,1 E.V.R.M. dat bepaalt:

“Éénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.»

2.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet absoluut is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

Bovendien heeft de bestreden beslissing betrekking op het hele gezin zodat er in dat opzicht geen sprake is van een scheiding van de gezinsbanden.

2.3.3. In hun repliekmemoire stellen verzoekers dat EVRM primeert op de nationale regelgeving zelfs zo deze van openbare orde is. Een afwijking van het EVRM is volgens verzoekers slechts mogelijk voor zover dit een grond vindt in het EVRM zelf. In casu wordt volgens verzoekers enkel geschermd *“met het feit dat een vreemdeling gecriminaliseerd wordt en afgeschilderd wordt als een persoon die correctionele straffen moet ondergaan.”* Het is volgens verzoekers evident dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM zo onmogelijk wordt gemaakt hetgeen zeker niet de bedoeling is of kan geweest zijn van de verdragsluitende partijen. Men kan verzoekers niet verwijten dat voor hen de belangen van het gezin primeren en dat zij aldus zo handelen.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekers met het betoog in hun verzoekschrift, hetgeen een louter theoretische uiteenzetting betreft, niet aantonen op welke manier de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM zouden hebben geschonden.

Artikel 8 van het EVRM omvat immers het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Verzoekers hebben een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en dienden aldus buitengewone omstandigheden aan te tonen die verantwoord zijn waarom zij hun aanvraag niet via de reguliere weg kunnen indienen. Verzoekers weerleggen niet, zoals hoger aangetoond het determinerend motief dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen. Verzoekers tonen bijgevolg geen schending aan van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het privé-leven en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936). De bestreden beslissing diende dan ook niet specifiek gemotiveerd te zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen hebben betrekking op het ganse gezin, aangezien het ganse gezin illegaal in het Rijk verblijft.

Wat de overheidsinmenging betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de

bescherming van de openbare orde anderzijds. De verwijdering van het grondgebied van verzoekers heeft betrekking op het ganse gezin en impliceert bijgevolg geen scheiding van het gezin. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Het middel is dus in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“4. Schending van art. 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Het belang van het kind primeert derhalve.

Het is evident dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren, nl. dat de kinderen samen met de ouders een gezin kunnen vormen in België.”

2.4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de ingeroepen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde en dat ze derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen.

2.4.3. In hun repliekmemorïe stellen verzoekers dat het principe van het Kinderrechtenverdrag duidelijk is.

2.4.4. Daargelaten de vraag of dit middel in aanmerking kan worden genomen nu de vordering enkel uitgaat van verzoekers en niet mede namens hun kinderen werd ingesteld, wordt gesteld dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is immers geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

Verzoekers laten bovendien na de schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag met concrete gegevens uiteen te zetten zodat dit onderdeel van het middel ontvankelijk is.

Het vierde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.